

Ὁ Φασουλῆς παραφρονῶν
καὶ βλέπων πρὸς τὸν οὐρανόν.

Λοιπὸν θὰ γίνῃ χαλασμός τῆς ὅλης οἰκουμένης,
καθὼς μᾶς εἶπαν μερικοὶ προφῆται τῆς Βιέννης;
Λοιπὸν ἀλήθεια, Ὑψιστε, τὸν κόσμον θὰ χαλάσῃς
κι' ἢ σήμερον ἢ αὐριον δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλάσις,
κι' ἐγὼ οἰκτρῶς θὰ πλακωθῶ ὑπὸ σωροὺς χωμάτων,
λυγμοὺς ἀκούων γύρω μου σπαρακτικῶν θανάτων;

Λοιπὸν, θεέ μου, ἄγγελον καταστροφῆς θὰ στείλῃς,
κι' ἢ γῆ διὰ συνθλίψεως τῆς τετηκυίας ὕλης
καὶ διὰ συμπυκνώσεως τῶν τόσων ἀερίων
θ' ἀποσπασθῆ με βρυχηθμόν ἐκ τῶν ἡμισφαιρίων,
καὶ θὰ χαθῆ ὁλόκληρος ὁ κόσμος κι' ἢ Ἑλλάς,
κι' οὔτ' ἓνας δὲν θὰ φαίνεται νταῆς φουστανελάς;

Λοιπὸν τὸ πᾶν θὰ συγκρουσθῆ με πάταγον καὶ βρόντον
κι' ὁ πόντος θάλλθῃ πρὸς τὴν γῆν κι' ἐκείνη πρὸς τὸν πόν-
τον;
Ἐὶ δὲν με μέλει τίποτε... ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ,
καὶ ἂν ἢ σφαῖρα ἔρημος καὶ χάος ἀπομείνῃ,
καὶ ἂν σὰν φοῦσκα ἔξαφνα διαρραγῶ καὶ σκάσω,
ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε πολύτιμον νὰ χάσω.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαλασμό ἄς φοβηθοῦν ἐκεῖνοι,
ποῦ ὅ,τι λέγεται καλὸν ἴσθην γῆν ἀπολαμβάνουν,
καὶ ἂν κανένα ἔξαφνικὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους γίνῃ,
αὐτοὶ καὶ μόνον χάνονται, αὐτοὶ καὶ μόνον χάνουν.
Ἄλλὰ ὁ ἄθλιος ἐγὼ ποῦ δὲν ἀπολαμβάνω
ἐκτὸς τοῦ ζῆν σᾶς βεβαίῳ πῶς ἄλλο τι δὲν χάνω.

Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸ ζῆν αὐτὸ τί διάβολο τὸ θέλω;
γιὰ νὰ ἴμιλῶ μονάχος μου μὲ στέγας καὶ μὲ τοίχους,
ἢ νὰ κυτῶ τὸν Φιντικῆ καὶ τὸν Σπανὸ Σαμτέλο,
ἢ νὰ ἔξυπνῶ πρωτὶ πρωτὶ καὶ ν' ἀραδειάζω στίχους;
Καὶ ὁποιος ζῆ γιὰ νὰ μὴ ζῆ τί τάχατε θὰ χάσῃ,
ἂν γκρεμισθῆ τὸ σπῆτι του καὶ τὸν κατασκεπάσῃ;

Μακράν, ζωὴ μου βδελυρά, μακράν, ἀχρεῖον σῶμα,
καὶ ἄθλος διαπνοή, καὶ σὺ, ψυχὴ, ἀκόμα,
μὲ τοὺς ἀγνώστους πόθους σου, μὲ πνεύματα θεούρων
καὶ ἀεννάους ρεμβασμοὺς ἀπατηλῶν ὀνείρων.
Ἄν εἶσαι πράγματι ψυχὴ ἢ ὅ,τι ἄλλο εἶσαι,
διὰ μᾶς τὸ ἀπειρον δρασκελίσε καὶ οἶσε.

Φύγε μακρὰν τοῦ σώματος, φιλόσοφος ψυχή μου,
καὶ κρῶζε ἀπ' ἐπάνω μου ὡς κόραξ τῆς ἐρήμου·
μὰ πρόσεχε 'στὴν γῆν αὐτὴν νὰ μὴν ξαναγυρίσης
κι' εἰς κτῆνος καὶ εἰς ἄνθρωπον ποτὲ μὴν κατοικήσης,
ἀλλ' ἄγνωστοι ἄς ἀνοιχθοῦν ἐνώπιόν σου δρόμοι,
ποῦ δὲν τοὺς βλέπουν ἄνθρωποι, οὐδὲ θεοὶ ἀκόμη.

ὦ ἀφιλότιμε Σεισμέ, φανοῦ εὐθύς ἐμπρὸς μου,
καὶ σείσε τὰ θεμέλια τοῦ ἐπιγείου κόσμου.
'Ἄς τιναχθῶ 'στοὺς οὐρανοὺς μὲ ἴσιο τὸ κεφάλι,
καὶ μόλις ἀνεβῶ ἐκεῖ ἄς γκρεμισθῶ καὶ πάλι,
κι' ἄς σφενδονίζωμαι 'ψηλά κι' ἄς ξαναπέφτω 'πίσω,
ὡς εἶπες τὴν ἀπόστασιν γῆς κι' οὐρανοῦ μετρήσω.

'Ἐλάτε κατεπάνω μου, βουνά, κοιλάδες, ἕρη,
καὶ σεῖς, ὦ βέλη τοῦ πυρός καὶ κερανοὶ πυρφόροι,
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρὸς κτυπάτε μ' ὀλοένα,
ὡς ὅτου πλέον κεραυνὸν νὰ κάμετε κι' ἐμένα.
Δὲν σᾶς φοβοῦμαι, ὄρθιος ἐνώπιόν σας βαίνω,
κι' ἀτάραχος κι' ἀναίσθητος τὰς φλόγας σας προσμένω.

'Ἄλλ' ὅμως, ἄτιμε Σεισμέ, ἀκόμα μὴ θελήσης
ὑπὸ ἐρείπια πετρῶν νὰ μὲ κατακυλήσης,
ἄς μὴ γενῆ συντέλεια καὶ χαλασμός Κυρίου,
προτοῦ νὰ ἔλθῃ κι' ἡ βουλή 'στὸ τέλος Ὀκτωβρίου,
προτοῦ μεταρρυθμίσωμεν τὸν δυστυχή λαόν,
καὶ κάμωμεν τὰς ἐκλογὰς τῶν Περιφερειῶν.

'Ακόμη ὁ ταλαίπωρος ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω...
ἔλα, φιλόσοφος ψυχή, 'στὸ σῶμα μου ὀπίσω,
καὶ πέταξε εἰς τὴν βουλήν ἐπὶ πετρῶν ἀνέμου,
καὶ συζητήσεις ἄκουσε εἰρήνης καὶ πολέμου,
κι' ἰδὲ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης Κωπαΐδος,
κι' ὄνειροπόλησε λαμπρὸν τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

'Α! εἰν' ὠραία ἡ ζωὴ καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμα!..
'Ἰδοὺ 'ψηλά ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ γλαυκόν του χρῶμα,
ἢ Μούσαις καὶ ἢ Χάριτες πετοῦν ὀλόγυρά μου
καὶ σχολιάζεται παντοῦ ἡ Περὶ φέρειά μου.
'Ἄν δὲ ζητήσετε ποτὲ καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
εἰς τῆς Ἑστίας τρέξετε τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τραγοῦδι Σεπτεμβριανόν
κι' ἐν γένει φθινοπωρινόν.

Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα! τί χαραῖς καὶ γέλοια,
τί φωναῖς καὶ κρότοι, κοσμοχαλασιά,
κάρρα φορτωμένα κι' ἀδειανὰ βαρέλια
κι' ὅλα ξυνησμένα περσυνὰ κρασιά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα!... βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

'Ἐπιπλα 'στὰ κάρρα, πιάννα, καναπέδες
ροῦχα βελουδένια καὶ μεταξωτά,
ἀδειανὰ τσουκάλια, χίλιοι τετζερέδες,
ψαθωταῖς καρέκλαις ἀνακατωτά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Σκόνη μὲ τὴ λάσπη, λάσπη μὲ τὴ σκόνη
ὅπου κι' ἂν πατήσης θὰ μουνταρευθῆς.
ὁ βορειᾶς σφυρίζει κι' ὅλον σὲ σηκώνει
ὅπου κι' ἂν περάσης, ὅπου κι' ἂν σταθῆς.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Βλέπεις μές 'στοὺς δρόμους ἀσημιαῖς
μπάμιας καὶ ντομάταις, ἐπιπλα παληρά,
τὰ σχολεῖ' ἀνοίγουν, τρέχουν οἱ δασκάλοι
κι' οἱ βιβλιοπῶλαι ἀρχινοῦν δουλειά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Τὸ καλοκαιράκι πάλι μᾶς ἀφίνει
κι' εἶναι ἡ ζωὴ μας ὄνειρον βραχύ,
πέφτουνε τὰ φύλλα, ἡ νεότης σβύνει,
κι' ἔρχεται ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Ταβουλάρη, στήθι μετὰ τοῦ θιάσου,
πουθενὰ δὲν θάβρης πρὸ καλὸ κοινόν..
μά καὶ σύ, Κωστάκη, φεύγεις 'στὰ σωστό
σύ ὁ παννυχίως ὄλους συγκινῶν;
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, τί χαραῖς καὶ γέλοια,
τί φωναῖς καὶ κρότοι, κοσμοχαλασιά,
κάρρα φορτωμένα κι' ἀδειανὰ βαρέλια,
κι' ὅλα ξυνησμένα περσυνὰ κρασιά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Εἰς τὴν Ἀγία Δύναμι, 'στὴν ἐκκλησιὰ ἐκεῖ
ποῦ 'στὸ Μετόχι βρίσκεται τῆς δροσερᾶς Πεντέλης
μοναδικὴ πανήγυρις μεθαύριον θὰ γίνῃ,
καὶ ἄς προστρέξῃ ἕκαστος φιλέοργτος τεμπέλης.
'Ἡ δὲ πανήγυρις αὐτὴ καὶ σεῖς δὲν ἀγνοεῖτε
πῶς διὰ τὰ γενέθλια τῆς Μαριὰμ τελεῖται.

Τὸ Ἄστυ ἔχει αὐριον τὰς τοῦ σειμοῦ εἰκόνας
ἐξειργασμένας ἀληθῶς καθ' ὄλους τοὺς κανόνας.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαρτείων — μ' ἕνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφενεὶ τῶν «Ἐδ Φρονούντων» —νόκτα 'μέρα συζητῶν
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζηδες ἄλλους
μ' οὐρητήρια, σαντοόρια —καὶ μὰ μάνδρα μὲ γάλα